

A PEU
DE CARRERCATALINA
GAYÀ

Els nens ja no volen el carrer

JOSEP GARCIA

► Un home juga amb el seu fill, ahir en un parc infantil instal·lat a la platja de la Barceloneta.

La Barcelona que es mou pel litoral és un miratge de la ciutat. Forma part d'aquesta ciutat a l'estil **Woody Allen** que de tan estètica a una li fa l'efecte d'una mala obra de teatre. Hi ha joves fibrats que troten; passen ciclistes urbans; alguns nois amb patins fan piruetes, i d'altres s'entrenen a la sorra, en un espai que es cotitza sobretot entre estrangers bronzejats.

El temps acompanya i la platja és un al·licient poderós per cultivar el cos. **Jacqueline** és francesa, està a tocar dels 30 i recorre el passeig en patins. **Luca** és sicilià, té 35 anys i s'entrena a la sorra. Amb una imatge tan idíl·lica, que ahir a primera hora de la tarda era exactament la que es descriu, sembla impossible que Espanya ja estigui en el segon lloc del rànquing en població obesa, tan sols al darrere dels Estats Units.

Les estadístiques mostren que el 16% dels nens espanyols d'entre 6 i 12 anys són obesos. El pitjor, aler-

Els nois de menys de 16 anys no troben a faltar el carrer perquè no l'han viscut mai

ten els especialistes, és que aquesta xifra no ha parat d'augmentar en els últims 10 anys. Per fer front a aquesta epidèmia s'ha de fer una dieta equilibrada i canviar hàbits: fer exercici, recuperar el carrer i apagar la pantalla. Ahir en una passejada pels parcs, pistes esportives, instal·lacions públiques i gronxadors del litoral barceloní, els pares es queixaven més de l'actitud dels seus fills que de la falta d'instal·lacions. Hi ha parcs; hi ha canxes, però no hi ha ganes de fer-los servir. Ho deien preocupats i deuen estar-ne perquè avui dia als pares els costa criticar els seus fills en públic.

Gersom jugava amb el seu fill en un petit gimnàs infantil habilitat a

la sorra. «Amb ell no tinc cap problema, però tinc un germà de 13 anys i cada vegada és més difícil fer-lo sortir de casa. Quan nosaltres érem petits, jugàvem a futbol. Ara no volen sortir i, a més, s'ha de vigilar molt de no donar cap cop amb la pilota a ningú».

Gersom té 27 anys i és fill de la Barceloneta. Quan va començar el segle XXI, ell s'ajuntava a jugar futbol amb «els del barri». Tenia 17 anys i a l'equip n'hi havia uns quants de grans i altres de més petits. Una dècada després és veritat que a la Barceloneta ja no hi ha aquella pista, però sobretot el que no hi ha són ganes.

Els nois que tenen menys de 16 anys pertanyen a una generació que no troba a faltar el carrer perquè no l'ha viscut mai. De petits, les pors maternes i paternes els van tancar a casa i es va acabar el xivarri infantil de què es vanagloriaven molts carrers de vianants.

Alguns, no tots, es van convertir en el que es coneix com a *nens clau*

i d'altres van adoptar una forma de vida sedentària que no correspon ni a una ciutat de mar ni a una ciutat Mediterrània. És cert que en alguns parcs s'hi van trobar allò de «prohibit jugar amb la pilota». La prohibició va fer que els pocs que la carregaven la desessin en algun armari. Després, va passar a l'oblit, com també ho va fer el carrer com a lloc de passejada o de plaer. El carrer en algun moment que ningú recorda va passar a ser un escenari del trànsit, en què el cotxe és el rei.

De nou, el Facebook

► Les estadístiques revelen que el cotxe és el mitjà de transport de la majoria dels nois malgrat viure a menys de 15 minuts de l'escola. «El meu fill prefereix parlar amb els seus amics per Facebook que sortir», deia ahir un pare. S'ha acabat allò d'improvisar un partit o jugar a tocar i parar. O potser es pot a Facebook. ≡

apiedecalle@elperiodico.com